

Raad
Vreemdelingen-
betwistingen

Arrest

nr. 37 255 van 29 januari 2010
in de zaak RvV 47 130 / IV

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. SCHOUTEN
Maachtsaatenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WHO, VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift de [REDACTED] die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2009.

Oplet op artikel 51/s van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Tenzen de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij

Overt op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2009.

Behoort het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Overt op de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, en van advocaat B. VERBEKE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 augustus 2008, verklaart hi te zijn op 1 juli 2009 voor de vijfde maal vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 29 september 2009, verstuurd op 2 oktober 2009.

1.3. De reiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven

1.4. *U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Jaghon (provincie Ghazni) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. Uw vader was lid van de partij Herbi*

Wahdat en werkte als chauffeur voor de partij. Uw oom [REDACTED] was dan weer een lid van de partij Nehzat. Hij trachtte de gronden van uw vader in zijn bezit te krijgen. Uw oom werd hierin gesteund door leden van de toenmalige Taliban. In 2000 gooiden personen een handgranaat in het huis van uw oom. Uw oom, zijn vrouw en zijn dochter kwamen daarbij om het leven. In het dorp werd het gerucht verspreid dat uw vader, gezien de jarenlange ruzie tussen hem en zijn broer, hiervoor verantwoordelijk was. Hierop vluchtte uw hele familie naar Jalalabad. Ongeveer één week later speelde u samen met uw twee jongere broers buiten. Toen u terug naar huis ging zag u dat uw oudste broer was doodgeschoten en uw vader en moeder waren meegenomen. Enkele dagen nadien werd uw vader dood teruggevonden. Uw moeder bleef zwaar mishandeld. Uw neven zouden hiervoor verantwoordelijk zijn geweest. Hierop besliste uw oom om u naar het buitenland te sturen. U werd naar Iran gebracht, waar u eerst in Baluchistan en dan in Teheran woonde. U bleef daar ongeveer vier jaar. Op zeker ogenblik vernam u dat uw neven [REDACTED] en [REDACTED] uw woonplaats in Iran hadden ontdekt. Hierop besliste u Iran te verlaten. U reisde naar België, alwaar u op 11 augustus 2006 een eerste keer asiel heeft aangevraagd. De bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 23 januari 2007 door het Commissariaat-generaal genomen, werd op 30 april 2007 door de Raad bevestigd. Op 23 april 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal besloot op 23 september 2008 dat uw eerste asielaanvraag geen beslissing meer vereiste en dat deze kon worden afgesloten. Bij uw tweede asielaanvraag werd rekening gehouden met de elementen ingeroepen in het kader van de eerste en de tweede asielaanvraag. U overhandigde tijdens uw tweede asielaanvraag volgende documenten: een brief van het dorps hoofd en de dorpsouderen die attesteren dat u was degelijk geprojecteerd samen met uw neven, een Afghaans identiteitsdocument (taskara) dat uw identiteit en nakomst moet staven, en een brief waaruit bleek dat u zich op 20 mei 2007 tot het christendom liet bekeren. Ook uw geloofsafvalligheid verhinderde volgens uw verklaringen uw terugkeer naar Afghanistan. Het Commissariaat-generaal nam op 12 december 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenoverwegingen bevestigde deze beslissing op 17 maart 2009. Op 24 maart 2009 vroeg u vervolgens een derde maal asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze asielaanvraag werd bij beslissing van 12 mei 2009 niet in overweging genomen. Vervolgens diende u op 26 mei 2009 een derde asielaanvraag in, die bij beslissing van 23 juni 2009 niet in overweging werd genomen. Tenslotte diende u op 1 juli 2009 een vijfde asielaanvraag in. U bent niet naar Afghanistan teruggekeerd, u heeft geen contacten in Afghanistan, u verklaart problemen gehad te hebben in Afghanistan en u vraagt subsidiaire bescherming aan. Ter staving van het feit dat u uit lachdud komt overhandigde u tijdens uw vijfde asielaanvraag [REDACTED] 4 juni 2009 door de Afghaanse ambassade in Brussel werd afgeleverd.*

Het status waargegeven feitenreëlas wordt door de verzoekende partij niet betwist

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd daar hij zijn beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen niet aannemelijk kon maken;
- het nieuwe element, een paspoort uitgereikt door de ambassade in Brussel, geeft geen duidelijkheid over de verblijfplaatsen van verzoeker in de jaren voor vertrek;
- het paspoort is louter op basis van de verklaringen van verzoeker opgesteld.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad merkt vooreerst op dat hij naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag niet bevoegd is de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. In de eerste aanvraag werd een beslissing genomen die rekening hield met alle relevante elementen. Verzoeker kreeg daarbij de kans om zijn asielverzoek zo correct en omstandig mogelijk uiteen te zetten en waar mogelijk te staven met stukken. De weigeringsbeslissing die na onderzoek van alle elementen genomen werd door de Commissaris-generaal, werd in een arrest van 24 april 2009 door de Raad bevestigd. Deze beslissing was het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen, waardoor deze nu kracht van gewijsde geniet.

Het arrest van gewijsde van dat arrest omvat de vaststelling dat verzoeker zijn beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen (Ghazni - Jalalabad - Teheran) en de chronologie daarvan niet aannemelijk kon maken, en dit door het feit dat hij deze beweerde levensloop niet met elementaire basisgegevens kon onderbouwen. De Raad is gebonden door dit arrest en beschouwt de bevindingen ervan als vaststaand. Verzoekers inhoudelijke kritiek op deze bevindingen wordt om deze reden niet

behandeld. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de meervoudige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Het nieuwe element dat verzoeker ter staving van zijn vijfde asielaanvraag aanbrengt is een Afghaans internationale paspoort uitgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel op 4 juni 2009.

2.2. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het verdrag van Den Haag d.d. 12 april 1930 met betrekking tot conflicten in wetten van nationaliteit. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier waarop de Commissaris-generaal zich steunt om de authenticiteit van het paspoort in twijfel te trekken. Geen informatie wordt echter teruggevonden, waardoor de motiveringsplicht geschonden is. Het is aan elke staat om te bepalen wie zijn onderdanen zijn (artikel 1 van het Verdrag van Den Haag d.d. 12 april 1930). De Commissaris-generaal is derhalve niet bevoegd te bepalen wie er een Afghaan is en wie niet. Middels zijn internationaal paspoort bewijst verzoeker onomstotelijk dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft. Dit wetende, had de Commissaris-generaal het onderzoek naar de subsidiäre bescherming wettigelijk naar Ghazni dienen gevoerd te hebben.

2.3. Waar verzoeker poneert dat door het neerleggen van zijn Afghaanse paspoort het onomstotelijk vaststaat dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit zodat men niet langer kan weigeren hem de subsidiäre beschermingsstatus toe te kennen omwille van twijfels over zijn Afghaanse nationaliteit stelt de Raad vast dat het dit gegeven nooit eerder (in geen enkele van de vijf asielaanvragen van verzoeker) concreet werd betwist. Noch zijn eerste weigering, noch het arrest van de Raad van 24 april 2009, noch de voorliggende bestreden beslissing van 29 september 2009 suggereren dat verzoeker niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Wat wel leidde tot de weigering is de vaststelling dat verzoeker zijn opeenvolgende verblijfplaatsen (Ghazni – Jalalabad – Teheran) en de chronologie daarvan niet bannemelijk kon maken waardoor een correcte inschatting van de nood aan internationale bescherming mogelijk werd gemaakt. Het paspoort dat verzoeker op 4 juni 2009 verkreeg van de ambassade in België vormt niet de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop te herstellen. Nu dit document geen enkele toelichting geeft over zijn verblijfplaats(en) de jaren voor zijn vertrek uit het verzoekersland blijft dat verzoeker met het neerleggen van zijn paspoort enkel bevestigd zijn nationaliteit te bewijzen. Aangezien dit gegeven nooit eerder werd betwist vormen de opmerkingen over de bewijskracht van de gegevens in het paspoort (de Commissaris-generaal maakte uit de verklaringen van verzoeker op dat het paspoort werd opgesteld louter op basis van verzoekers verklaringen en een taskara met relatieve bewijswaarde (CGVS gehoorverslag van 29 september 2009, p 3-5) een overduidelijk motief.

Waar verzoeker van mening is dat door het aantonen van zijn nationaliteit de Commissaris-generaal wettigelijk het onderzoek van de subsidiäre bescherming naar Ghazni toe had dienen te onderzoeken merkt de Raad op dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen. Deze vaststelling sterkt dan ook het vermoeden dat verzoeker Afghanistan reeds veel eerder verlaten heeft dan dat hij steeds verklaard heeft waardoor niet kan worden uitgesloten dat hij reeds een verblijfsrechtelijk voordeel in het buitenland genoot ten gevolge waarvan de noodzaak aan het recht op subsidiäre bescherming zou wegvallen.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van een richtlijnconforme interpretatie van artikel 8 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van een richtlijnconforme interpretatie van artikel 8, 2 B van richtlijn 2005/85/EG, van de beginselen aangereikt door het UNHCR, schending van de motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt dat geoordeeld werd dat hij geen recent verblijf zou hebben op basis van zeer wankel argumenten, namelijk op basis van allerlei kennisvragen. Het UNHCR stelt zich ernstige vragen bij deze praktijk, wat verzoeker wenst te staven met een document van G. Westerveen van de Belgische vertegenwoordiging van het UNHCR (stuk 3). Door de Commissaris-generaal en de Raad zou het manifeste duidelijke toch niet gelofd worden en in twijfel getrokken.

2.5. Artikel 8 van de richtlijn 2004/83/EG kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien dit artikel betrekking heeft op de mogelijkheid van binnenlandse bescherming in geval er aan binnenlands vluchtalternatief voldoende is waarvan in casu geen sprake is.

2.6. Waar verzoeker een algemene kritiek levert op de methodiek van de Commissaris-generaal die middelen gericht vragen over de lokale leefwereld de waarachtigheid van een opgegeven verblijf in een bepaalde regio gaat onderzoeken dient te worden opgemerkt dat een toetsing van de achtergrondkennis

van asielzoeker voor de asielinstanties vaak de enige manier is om de waarachtigheid van de voorgedragen nationaliteit en verblijfplaats(en) te achterhalen. Er wordt daarbij nepelijk naar basiskennis over zowel de lokale geografie, de feitelijke machthebbers en het dagelijkse leven. Uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de strek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en het dagelijkse leven daar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, zoals de opeenvolgende verblijfplaatsen en de levensomstandigheden aldaar, mag ook van een jong persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). De noodzaak aan een grondige herkomstcheck wordt in de nota van het UNHCR niet in twiifel getrokken. Oversterven benadrukt hierbij wel het belang van correcte informatie en het aanpassen van het gevraagde kennisniveau aan het specifieke profiel van de betrokkene. In zijn arrest van 24 april 2009 oordeelde de Raad dat voldoende rekening gehouden werd met verzoekers profiel en dat in redelijkheid kon worden besloten dat de door verzoeker opgegeven opeenvolgende verblijfplaatsen en de chronologie daarvan ongelofwaardig waren.

2.7. Verzoeker wijst erop dat het EMJ in het arrest *Elgafaji* (C-485/07 van 17 februari 2009) oordeelde dat de vraag naar het asilo niet ondergeschikt mag gemaakt worden aan het bewijs dat een persoon dient aan te brengen dat hij gevisceerd zou worden. Wanneer men dit arrest leest, is het duidelijk dat de bewijslast van het recente verblijf niet bij de verzoekende partij ligt. Het zou aan de Commissaris-generaal zijn om aan te tonen dat verzoeker naar een derde land zou kunnen teruggekeerd worden. Het is duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit Ghazni en dat hij bijgevoerd naar daar zal moeten terugkeren, wegens de onmogelijkheid van een intern vluchtelternatief naar andere streken in Afghanistan, zoals bevestigd door UNHCR. Indien er een andere redenering wordt gevolgd, mer name wanneer het niet duidelijk zijn over het recent verblijf kan leiden tot een negatieve beslissing, houdt dat in dat regelrecht wordt ingegaan tegen de richtlijnen van het UNHCR en de Procedurerichtlijn. De Commissaris-generaal zou overigens ingaan tegen zijn eigen richtlijnen (stuk 5), waarin de Commissaris-generaal toegeeft dat noch Iran noch Pakistan veilige derde landen zijn en dat de vrees steeds beoordeeld wordt ten opzichte van Afghanistan. Verzoeker meent steeds eerlijk geweest te zijn, hij gaf toe enkele jaren in Iran gewoond te hebben. Een verblijf van enkele jaren in Iran was in het verleden geen beletsel voor een toekenning (stuk vier). Deze manier van handelen gaat regelrecht in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het vertrouwensbeginsel.

2.8. Zoals door verzoeker correct wordt aangehaald blijkt uit het arrest dat het toepassingsgebied van artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG niet noodzakelijk vereist dat de persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisceerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Ten onrechte leidt hij uit het arrest af dat de Commissaris-generaal niet mag eisen dat hij aantoon recent uit conflictgebied afkomstig te zijn. Uit het arrest *Elgafaji* blijkt immers dat er geen enkele discussie bestond over de werkelijke verblijfplaats van de betrokkene voor hun vlucht. Deze zaak handelde over de criteria voor toekenning onder artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG, en meer bepaald over de individuele dan wel algemene aard van de bedreiging waarbij de feitelijke herkomst van *Elgafaji* uit het conflictgebied vaststond. In onderhavige zaak werd evenwel vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de chronologie van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig zijn, waardoor het onmogelijk is een correcte inschatting te maken van zijn nood aan internationale bescherming. De zaak *Elgafaji* kan dan ook niet zonder meer doorgetrokken worden op de zaak van verzoeker.

Evenmin kan gevolgd worden dat de Raad zou ingaan tegen de richtlijnen van het UNHCR en de Procedurerichtlijn, als zij een weigeringsbeslissing neemt wegens onduidelijkheid over het recente verblijf.

Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, is de verzoeker immers gehouden tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelven onder meer de verklaringen van de verzoeker als ook alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet onder meer worden rekening gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker maar ook met de vraag of hij zich onder de bescherming naast kunnen stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen.

(richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

De aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177.490; RvS 28 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker ingevolge een verblijf in een derde land, en dit voor de indiening van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van een huwelijkse bescherming genoot. Hoger is gebleken dat verzoeker een levensloop naar voor bracht die geleid op het gebrek aan elementaire kennis over het dagelijkse leven in de streek waarvan hij beweerd afkomstig te zijn, niet geloofwaardig is. Door bewust geen duidelijkheid te verschaffen over zijn verblijfplaats(en) die jaren voor zijn vertrek crasarde verzoeker zelf verzwaring. Doordat verzoeker ongelooftwaardige verzwaringen aflegde met betrekking tot zijn feitelijke verblijf in Afghanistan heeft hij zelf het vereiste verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt, zodat een eventuele nood aan internationale bescherming niet correct kan worden ingeschat en het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend.

Wat betreft de illusie dat de Commissaris-generaal zijn eigen richtlijnen (stuk 5) niet respecteerde in voorliggende zaak, wijst de Raad op de laatste zin van het door verzoeker geciteerde stuk: "Het is wel van essentieel belang dat de betrokken asielzoekers een waarheidsgetrouw zicht geven op hun reële herkomst uit Afghanistan en hun verblijfsituatie in derde landen als Iran en Pakistan". In zijn arrest van op 24 april 2009 bevestigde de Raad reeds dat verzoeker geen waarheidsgetrouw beeld gegeven had over zijn reële herkomst. De Commissaris-generaal schond derhalve geenszins zijn eigen richtlijnen. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming na een verblijf in Iran (stuk 4), merkt de Raad op dat het hier om een fundamenteel andere zaak betrof. In die zaak was er, in tegenstelling tot bij verzoeker, wel duidelijkheid over de opeenvolgende verblijfplaatsen van de betrokkene, zowel van diens oorspronkelijke verblijfplaats in zijn land van herkomst als van zijn tijdelijke illegale verblijfplaats in Iran. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt derhalve niet aangevoerd.

2.9. Verzoeker beweert dat een weigeringsbeslissing niet genomen kan worden op basis van het recente verblijf zonder een verblijfsalternatief te onderzoeken en dus eigenlijk zonder de vraag bij terugkeer in te schatten, op straffe van het niet richtlijnconform interpreteren van artikel 15 c) van richtlijn 2004/83/EG. De bestreden beslissing zou eigenlijk peneren dat verzoeker moet aantonen individueel risico te lopen, doordat hij moet aantonen 'recent' gevucht te zijn of door naar het asielaans te verwijzen. De aanvraag tot bescherming wordt niet naar de toekomst toe onderzocht. Het is aan de Commissaris-generaal om te bewijzen dat verzoeker naar Ghazni of naar elders zou kunnen terugkeren. Verzoeker vraagt dat er een prejudiciële vraag gesteld wordt aan het EHRJ: "Dient artikel 15 c) van richtlijn 2004/83 zo uitgelegd te worden dat verzoeker ervan kan worden uitgesloten zonder dat er een onderzoek wordt gedaan naar het reële risico op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van nationaliteit, omdat zijn 'recent' verblijf in zijn land van nationaliteit niet zou vaststaan, zolang niet bewezen is dat verzoeker in een derde land bescherming kon genieten conform de richtlijn?".

2.10. Een verblijf in het buitenland sluit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe niet uit. Zulks blijkt zelfs expliciet uit de mededeling van de Commissaris-generaal (stuk 5), waarvan de toekenningsbeslissing (stuk 4) een concreet en praktisch voorbeeld is. De weigeringsbeslissing in casu wordt genomen op basis van gebrekkige medewerking van de kandidaat-vluchteling: hij weigert de ware toedracht omtrent zijn werkelijke verblijfplaats(en) en/of de chronologie daarvan mee te delen, waardoor de nood aan internationale bescherming niet kan worden ingeschat. Verzoeker blijkt immers in gebreke een waarheidsgetrouw zicht te geven op zijn reële herkomst uit Afghanistan en zijn verblijfsituatie in Iran. Het verzoek tot prejudiciële vraag kan niet worden aanvaard nu het klaarblijkelijk ongegrond is. Het betreft een 'acte clair', waardoor de Raad ze niet dient te stellen (art. 267 VwEU).

2.11. Tot slot beweert verzoeker dat de nationaliteit door beide partijen dient te worden vastgesteld, wat hi staakt met een Fransstalig vernietigingsarrest van de Raad in die zin. Verzoeker legt zijn paspoort naar voren waardoor hij aan zijn deel van de bewijslast voldeed.

2.12. De Raad verwijst naar wat hoger onder punt 2.3. werd gesteld: er werd nooit in twyfel getrokken dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit, waardoor dit een overtoellig motief is.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 januari 2010 door:

mevr. A. VAN ISACKER,

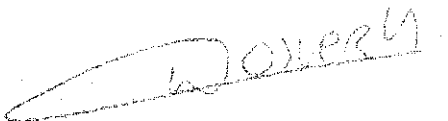
wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER